

Balanç... fins a la matinada

Dissabte passat, dia 16 de novembre, es va cloure el 7è Cicle de Teatre a Granollers, amb la representació de *Woyzec* de G. Büchner pel *Teatre del Celobert* i la concessió del 8è Premi Ciutat de Granollers.

Pretenem fer, doncs, un breu anàlisi d'aquests aconeximents, però donat que la nostra cita setmanal té un caràcter informatiu, primer haurem d'analitzar els dos últims espectacles que ens quedaven per ressenyar del Cicle. Comencem primer per...

Les Balades de Villon

de M.ª Josep Arenós - Feliu Formosa (14-12-78)

És un intent de fer assequible la poesia per un públic més ampli que el dels lectors especialitzats. En aquests moments, a Catalunya, disposem de tres espectacles d'aquest tipus: *Aula-Brecht-Formosa* (vista al 7è Cicle), *Amb vidres a la sang* del Lliure sobre poemes de M. Martí Pol i l'espectacle, que ens ocupa, *sobre Villon*. Creiem que els intents, i aquest d'una manera especial, en quant s'integren dins d'aquesta aparent voluntat general de fer assequibles teatralment uns textos que originàriament no havien estat escrits per a l'escena, és quelcom de molt encomiable. Hom creu, i la simple mecànica dels fets ens porten per aquesta interpretació, que la poesia és una certa literatura apte a tot estirar per tres o quatre llepafils i angèlics lectors. Hem d'admetre que la poesia té un grau més o menys alt d'especialització, segons els casos. El llenguatge i els antecedents d'un poema, qualsevol poema, el fan difícil. En el cas de Villon s'hi presenta una altra dificultat: Villon és un poeta del segle XV i el llenguatge i els antecedents estarien condicionats per la circumstància històrica. Malgrat tot, ho hem de dir en elogi de l'espectacle, l'economia de gest de l'Arenós, l'equilibrat moviment escènic, la música que subratlla els textos i l'encert de la tria dels poemes, aquests condicionaments que ja posàvem en condicional, desapareixen.

Per mitjà de la veu, el gest de M.ª J. Arenós, Villon és actual: Per uns moments hem vist i hem sentit la veu d'un Villon sarcàstic, d'un Villon marginat, d'un Villon líric, d'un Villon oprimit. I que consti que abans de la representació no ens havíem informat especialment de les circumstàncies i el llenguatge de François Villon. L'atenció ens ha estat presa pel que es deia, més que pel com es deia.

Un únic retret: la gàbia, que serveix de fons a l'espectacle, mentre resta insinuada pels llums i convertida en ciclorama en alguns moments de l'espectacle, complementa l'acció interna dels poemes. Al final ens fa nosa. És qüestió de gustos.

Un altre Woyzec

L'altre espectacle que quedava del Cicle era el *Woyzec* de G. Büchner pel *Teatre del Celobert*, la representació de qual va tenir lloc el dia 16-12-78 dins la cloenda del Cicle.

Amb aquest Woyzec, ja van tres els «woyzecs» vistos a Granollers. Per la diversitat de tractaments que l'obra de Büchner admet hem de dir que el ros alemany ha fet fortuna. Sempre ha fet fortuna, teatral s'entén, encara que molts no ho vegin així.

En l'*Avui* del dia 16-12-78 des de les pàgines teatrals, el redactor del diari ens proposava féssim unes comparacions sobre les dues darreres versions donat que l'afició granollerina coneix (ai, las!) el text. Heus ací la nostra apreciació, entre moltes, que aportem a una polèmica, possible.

La versió, vista temps ha, duta a terme pel TAC sota la direcció de Julio Castronuovo, es basava en un tracta-

ment seqüencial, simfònic, diríem. La galeria de personatges que usen i abusen del pobre Woyzec i l'especial configuració de l'espai escènic, queden immersos dins d'un clima de conjunt, un xic magmàtic. Els personatges són forces que incideixen sobre la peripècia vital del personatge central. Tot quedava supeditat a una idea de conjunt amb un punt de fuga vers la irrealitat.

En el Woyzec del Celobert tot i que aquest clima no hi és pas absent, un tractament diferenciat dels personatges en fa un joc dialèctic més consistent i realista. La visualització dels personatges és molt més constatable. Si el Woyzec del TAC-Castronuovo era una versió simfònica, la versió del Celobert-J. Oller és una versió plàstica.

Acabada la representació es proclamà el...

8.è Premi de Teatre Ciutat de Granollers

De les setze obres presentadesenguany el Premi és adjudicat a una obra *El collaret d'aigües vermelles* de Blai Sellarès/Vicent Barro. 3 vots i finalista; *Paris i Helena* de Romà Comamala, 2 vots. Llegida l'acta pel Secretari del Jurat, es dirigí al públic per pregar als guanyadors, si es trobaven a la sala, que tinguessin l'amabilitat de recollir el Premi. La sorpresa es produí quan es va comprovar que Blai Sellarès/Vicent Barro eren Jaume Melendres/Joan Abellan o a l'inversa. Escàndol a la vista? No, segons les explicacions del Secretari del Jurat, malgrat que un dels autors Jaume Melendres en la convocatòria del 8è Premi figurava com a jurat, pocs dies després de publicada la convocatòria Jaume Melendres renuncià per escrit a continuar essent-ne, al·legant excés de treball. Admesa la renúncia fou substituït per Joan Antoni Benach. El Jurat ha jurat i rejurat que no en sabien res de qui eren realment els autors, l'identitat dels quals no fou descoberta fins hores abans per tal de dir-los que passessin per Granollers a recollir el Premi. Ens vàrem creure la versió donada i salvem l'honorabilitat de tots.

Vista i comprovada la personalitat dels autors, àmpliament coneguts en l'activitat teatral, amb una important tasca com a professors de l'Institut de Teatre, autors i traductors d'obres de teatre europeu, augurem que l'obra serà bona. No en dubtem pas de moment.

Descomptant l'obra guanyadora d'enguany, constatem la molt diversa sort que han tingut les obres guanyadores: De les set obres anteriors guanyadores només n'han estrenat quatre. Solament n'han publicat quatre i ni són pas coin-

cidents. Les estrenes han tingut lloc, en tot cas, força temps després de rebre el Premi. Totes les estrenes han estat fetes amb data posterior al 20 de novembre de 1975. D'entre les obres representades, sense dubte hi trobem alts i baixos. Entenem doncs que l'esforç que significa el Premi, la publicació i l'estrena de les obres guardonades no ha tingut pas una compensació clara. Encara hi ha una vida teatral anòmala. Per altra banda gosariem suggerir que els autors anessin molt en compte en autoritzar l'estrena a segons quins grups. La posta en escena és un risc pels autors i indirectament pels jurats, en el cas d'obres premiades. A més la crisi teatral afecta també a l'existència de textos teatrals i no es poden pas dilapidar llençant-los per la finestra.

Després de lliurat el Premi el Sr. Frederic Roda parlà de l'obra premiada i de la finalista i també de l'obra premiada a l'any anterior. Volem però remarcar un tema que tocà de passada en referir-se al paper de Granollers en la Catalunya teatralment normalitzada que li assignà funcions de capitalitat. Lògicament pensem nosaltres aquesta capitalitat ha de passar per una potenciació del Centre Dramàtic suara inaugurat com a punt de partida per una formació teatral més correcta i com a Centre d'Animació d'Activitats Comarcals de caire teatral. Aquesta és creiem la feina de cada dia en aquest grup. Els cicles com a fira de vanitats i com a cultura dura només unes setmanes. La cultura és feina de cada dia.

Cal remarcar que no va haver-hi cap Conseller de Cultura...

Joan Colomé